

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év március hó 20. napján megtartott fellebbezési tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 14.B.9/2010/15. számú ítéletét ***az I. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.***

A kiszabott börtönbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

Megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat 4 (négy) év közügyektől eltiltásra is ítélte.

Az elsőfokú ítéletet egyebekben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2011. február 23. napján kihirdetett 14.B.9/2010/15. számú ítéletével az I.r. vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk.166.§.(1) bekezdése) miatt 3 év 9 hónap börtönbüntetésre ítélte.

A II.r. vádlottat társtettesként elkövetett garázdaság bűntette (Btk.271.§.(1)(2) bekezdés a/ pont) miatt 6 hónap - végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

A III.r. vádlottat társtettesként elkövetett garázdaság bűntette (Btk.271.§.(1)(2) bekezdés a/ pont) miatt 1 év - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdésekről, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete a II.r. és a III.r. vádlott vonatkozásában a kihirdetés napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.323/2011/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének, az eljárási szabályokat alapvetően betartotta.

Hiányosságként értékelte, hogy az ítélet az I.r. vádlott személyi körülményeit rögzítő részében részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság nem tette tárgyalás anyagává a vádlottról készült elmeorvoszakértői véleményt, ugyanakkor ennek megállapításait az ítélet tényállási része tartalmazza.

Ezt a hiányosságot a másodfokú eljárásban kiküszöbölhetőnek látta, és indítványozta a szakvélemény felolvasását, a bizonyítás anyagává tételét.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, és az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is, mert számot adott arról is, hogy az I.r. vádlott jogos védelemre hivatkozását miért vetette el.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is törvényes.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság nem vette teljeskörűen számba. További súlyosító körülményként látta értékelhetőnek a vádlott büntetett előéletét, míg enyhítő körülmény a sértett közreható magatartása.

Az I.r. vádlottal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetést törvényesnek ítélte, melynek enyhítésére nem látott okot.

Észrevételezte, hogy a közügyektől eltiltást az indokolt ítélet rendelkező része nem tartalmazza, ugyanakkor az indokolásban szerepel. Az ún. „kisítelet” rendelkező részének megfelelően az indokolt ítélet kiegészítését látta szükségesnek e tekintetben.

Mindezek alapján indítványozta a rendelkező rész pontosításával és a bűnösségi körülmények kiegészítésével az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Tárgyalás kitűzését indítványozta azzal, hogy azon az ügyészi részvétel kötelező.

Az I.r. vádlott védője a fellebbezését írásban is megindokolta. Ebben a fellebbezését módosított tartalommal tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, mert egyes tanúk vonatkozásában (tanú1, tanú2, tanú3, tanú4) nem tartotta be a Be.293.§-ban foglaltakat, illetve elmulasztotta a Be.82.§.(1) bekezdés b/ pontja szerinti figyelmeztetést.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.351.§.(2) bekezdés b/, c/ és d/ pontjai alapján megalapozatlannak tartotta, mert a tényállást az elsőfokú bíróság hiányosan állapította meg, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, és indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget.

Az eljárási szabálysértés körében azzal érvelt, hogy a bíróság valamennyi tanú tekintetében azt állapította meg, hogy vallomástételüknek nincs törvényi akadálya, majd a tanúkat csak részben figyelmeztette a Be.85.§.(3) bekezdésében foglaltakra. A kioktatás nem felelt meg a törvényi rendelkezéseknek, mert a tanút minden esetben figyelmeztetni kell a Be.82.§.(1) bekezdés b/ pontjában foglaltakra is (BH.2005/386.).

A tanút a kihallgatása kezdetén a Be.82.§.(2) bekezdése értelmében figyelmeztetni kell a mentességi okokra, majd ezt követően - a Be.85.§.(3) bekezdéséből kitűnően - a kötelezettségeire és a hamis tanúzás következményeire. Ennek elmaradása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe (EBH.2008.1763).

A jegyzőkönyvbe foglaltakból nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság figyelmeztette-e a tanúkat az ún. relatív mentességi jogukra.

Utalt még a tanú2ra is, akit nem illetett volna meg a III.r. vádlott vonatkozásában a mentességi jog.

Álláspontja szerint a fenti eljárási szabálysértés a másodfokú eljárásban nem orvosolható, az eljárási szabály megsértése korlátozta a résztvevő személyeket törvényes jogaik gyakorlásában, ami a bizonyítás törvényességét befolyásolta. Így a tanúvallomások bizonyítékként nem értékelhetők.

A megalapozatlanság körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság csak nagyvonalúan vette számba a bizonyítékokat, és indokolási kötelezettségének csak részben tett eleget.

Az elsőfokú bíróság ítélete azt rögzítette, hogy a vádlottak kölcsönösen a jogtalanság talaján álltak, a közöttük lévő konfliktus kölcsönösen kiprovokált volt. Ezt a megállapítást azonban iratellenesnek és helytelen ténybeli következtetésen nyugónak tartotta.

Nem értékelte e körben azt a körülményt, hogy a szóváltást pontosan melyik fél kezdeményezte.

Iratellenesnek tartotta az ítéletnek azt a megállapítását, hogy az I.r. és a II.r. vádlottak az eszközöket egy későbbi támadás kifejtése céljából vették magukhoz, majd a vádlottak az útkereszteződésben egymásnak támadtak.

Ezt a megállapítást ugyanis kizárólag a III.r. vádlott vallomása alapozta, azonban nem indokolta meg.

Helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság az I.r. és a II.r. vádlottaknak a helyszínen történt pusztá jelenlétéből a támadási szándékukra.

A kitérés kötelezettség fel nem vállalása, a helyszínen maradás ténye nem adhat alapot a kölcsönös jogtalanság megállapítására.

Nem értékelte körültekintően az elsőfokú bíróság azt a tényt sem, hogy a térfigyelő kamera felvétele szerint az I.r. vádlott a védekezéshez használt karót annak kihúzása után nem tartotta magánál, azt csak a jogtalan támadás megkezdésének észlelésekor vette magához.

Egyoldalúan értékelte az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat is, amikor érdekeltségükre hivatkozással elvetette tanú5 és tanú6 tanúk vallomását, ugyanakkor kritika nélkül elfogadta a hasonlóképpen érdekelt tanú2 vallomását.

Kifogásolta annak megállapítását is, hogy a tanú7 vallomása nem tartalmazott lényeges információt, mivel a nyomozás során általa elmondottak egyértelműen a III.r. vádlott kezdeményező szerepét, és támadását támasztották alá.

A tényállás kiegészítését indítványozta az I.r. vádlott tudatborulása tekintetében az iratok tartalma alapján.

Kifogásolta a jogos védelmi helyzet elvetését is.

Véleménye szerint a kölcsönös jogtalanság körülményét az elsőfokú bíróság önkényesen, egyes bizonyítékokat előtérbe helyezve állapította meg.

A jogtalan támadás bevétele, pusztá jelenlét a bűncselekmény helyszínén, nem jelentheti azt, hogy a védekező is a jogtalanság talajára kerül. A megtámadott nem köteles kitérni a jogtalan támadás elől. Még egy szóban kiprovokált támadás is keletkeztethet jogos védelmi helyzetet.

A III.r. vádlott támadását az ítélet jogi indokolása is tartalmazza, viszont a több helyen is felmerülő kihívást a rendelkezésre álló bizonyítékok cáfolják.

Foglalkozott a védekezés arányosságának kérdésével is. Az arányossági túllépést és az időbeli túllépést az ítélet indokolása öszemosta.

Az arányosság vizsgálata szükségtelen az élet elleni támadás esetén, márpedig a III.r. vádlott támadása kétséget kizáróan az élet kioltására irányult.

Az időbeli túllépés kapcsán arra utalt, hogy amíg a támadás folytatásának vagy felújításának veszélye fennáll, addig fennáll a jogos védelmi helyzet is.

Arra is hivatkozott, hogy ha az elkövető a jogos védelmi helyzet megszűnése után, de a jogtalan támadás miatt kialakult menthető felindulásban követi el a cselekményt, a cselekmény a Btk.167.§. szerint minősülhet.

Foglalkozott az erős felinduláshoz szükséges indulati állapot ismérveivel is.

Az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés levonása útján azt indítványozta megállapítani, hogy az I.r. vádlott a III.r. vádlott támadásakor jogos védelmi helyzetben volt, melynek során kitérés kötelezettség nem terhelte. A támadás

megkezdésekor jogában volt az élete ellen intézett jogtalan támadás elhárításához szükséges magatartást kifejezni, és e tekintetben az arányosság vizsgálata szükségtelen.

Az I.r. vádlottat a III.r. vádlott részéről ért sértegetés, származására történő negatív utalások, és maga az élet kioltására alkalmas eszközzel elkövetett jogtalan támadás összességében alkalmas volt arra, hogy a vádlott belső egyensúlya megbomoljon, tudata elhomályosuljon. Ez az indulati állapot a vádlott személyén kívül álló, erkölcsileg méltányolható okból keletkezett.

A fiziológiás affektus meglétét bizonyítja a végrehajtás intenzitása, a vádlottnál megfigyelhető emlékezetkiesés és kontrollvesztés is.

Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az I.r. vádlott bűnösségének a Btk.167.§-ába ütköző erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérletében történő megállapítását, és próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását.

A másodfokú tárgyaláson tartott perbeszédében az I.r. vádlott védője az írásbeli beadványával egyezően szólalt fel.

Az I.r. vádlott felszólalásában csatlakozott a védőjéhez és elmondta azt is, hogy jelenleg kábítószerrel visszaélés büntette miatt van előzetes letartóztatásban.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében a védő módosított fellebbezését is alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a térfigyelő kamerák felvételei alapján megállapítható volt a tényállás, azon csak a sértett megjelenése és a karddal történt hadonászása nem látszik, de ez viszont a tanúk vallomása alapján kerülhetett megállapításra.

Látható a felvételen, hogy az I.r. vádlott kezében már ott volt a karó és úgy várta a sértett támadását. Az első ütéssel már kiütötte a sértett kezéből a kardot, és utána folytatta a bántalmazást.

Mivel nem beszélhetünk jogos védelemről, így az időbeli túllépése sem kerülhet szóba.

Nem állapítható meg az erős felindulásban elkövetés sem. A cselekmény ugyan indulati állapotban történt, de ez az indulat nem homályosította el a vádlott tudatát, hiszen a viselkedése célszerű volt. Az emlékezetkiesésre hivatkozása a védekezési stratégia része.

Enyhítő körülményként látta értékelhetőnek a további időmúlást, de még így sem látott okot a büntetés lényeges enyhítésére.

Fenntartotta az írásbeli átiratában foglaltakat, és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta az I.r. vádlott vonatkozásában.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy a karó le volt támasztva, és azt csak akkor vette fel, amikor a támadó 3 lépesre volt.

A fellebbezések csak az enyhítést célzó részükben alaposak.

Az I.r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, és az azt megelőző eljárást a Be.349.§.(1) bekezdése szerinti terjedelemben, csak a fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a korábbi hatályon kívül helyező végzés iránymutatásait a megismételt eljárás során betartotta. A bizonyítási eljárás során a perrendi szabályok túlnyomó részének betartásával járt el.

Eljárási szabálysértést követett el viszont akkor, amikor az I.r. vádlottról készített igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt anélkül értékelte bizonyítékként, hogy a Be.299.§.(1) bekezdés alapján azt a tárgyaláson felolvasta volna. Ezt a másodfokú bíróságnak tárgyalás keretében kellett pótolnia.

Egyetértve a védői érveléssel, tévesen biztosított mentességi jogot az elsőfokú bíróság a tanú2-nek, mivel a tanú előadása szerint a III.r. vádlott a lányának az élettársa. A 11. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldala e körben még azt is tartalmazza, hogy nem bejegyzett élettársi kapcsolatról van szó.

A Btk.137.§.6. pontja határozza meg a hozzátartozók fogalmát, és e szerint az egyeneságbeli rokonnak csak a házastársa és a bejegyzett élettársa lett volna olyan hozzátartozó, amely a tanú2-nae mentességi jogot biztosított volna.

Lényegében ugyanez mondható el a tanú6 részére biztosított mentességi joggal kapcsolatban is, hiszen az I.r. vádlott a húgának az élettársa, így rá nézve a mentességi jog nem illette volna meg.

Tévesen értelmezte egyébként az elsőfokú bíróság a bejegyzett élettárs fogalmát is, és így - tévesen biztosított mentességet a tanú5-nek az I.r. vádlott vonatkozásában a vallomástétel alól.

A 2009. évi XXIX. törvény 1.§.(1) bekezdése alapján bejegyzett élettársi kapcsolat csak azonos neműek között jöhet létre.

Mindez azonban csak relatív eljárási szabálysértésnek minősül, hiszen az érintett tanúk a mentességi joggal érintett vádlottak cselekvőségére nézve is tettek vallomást.

Tévesen hivatkozott a védelem arra, hogy valamennyi tanúval szemben azonos figyelmeztetést alkalmazott az elsőfokú bíróság.

Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy tanú6-t, tanú5-t és tanú2-t a Be.82.§.(1) bekezdés b/ pontjára is figyelmeztette (11.tjkv. 10., 11. és 14. oldalai), szemben az érdektelen tanúkkal.

Nem osztotta azt a védői álláspontot sem, hogy minden tanút mindig, valamennyi mentességi okra figyelmeztetni kellene.

A Be.85.§.(2) bekezdése értelmében a kihallgatás kezdetén meg kell kérdezni a tanútól a személyi adatain túlmenően azt is, hogy a terhelttel vagy a sértettel rokoni viszonyban van-e, vagy az ügyben más okból érdekelt vagy elfoglalt-e. Ezekre a kérdésekre a tanú akkor is köteles válaszolni, ha egyébként a vallomástételt megtagadhatja.

A (3) bekezdés értelmében a kihallgatás elején tisztázni kell, hogy nincs-e a tanú vallomástételének akadálya (81-82.§.). Ha a tanú vallomástételének nincs akadálya, figyelmeztetni kell arra, hogy köteles a legjobb tudomása és lelkiismerete szerint az igazat vallani, továbbá arra, hogy a hamis tanúzást a törvény szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A figyelmeztetést, valamint a tanúnak a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvbe kell venni. A figyelmeztetés és a figyelmeztetésre adott válasz jegyzőkönyvezésének elmaradása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe.

A Be.81.§. rögzíti a vallomástétel abszolút akadályait, míg a Be.82.§. a relatív vallomástételi akadályokat sorolja fel.

A Be.82.§.(2) bekezdése a mentességi okokra és jogokra történő figyelmeztetésről, ennek jegyzőkönyvezéséről, és az elmaradás eljárásjogi következményeiről rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság a Be.85.§.(3) bekezdése szerint jórészt tisztázta a tanúk vallomástételének akadályait és ezen vizsgálat eredménye került jegyzőkönyvbe foglalásra akként, hogy „a vallomástételnek nincs törvényes akadálya”.

Valamennyi tanú esetében megtörtént a Be.85.§.(3) bekezdésében foglalt figyelmeztetés, és az jegyzőkönyvbe is került.

A fentiek figyelembe vételével a Be.85.§.(3) bekezdése alapján a tanúkat személyre szabottan kell figyelmeztetni, és ha nem merül fel olyan körülmény, ami indokolná a tanúnak a Be.82.§.(1) bekezdés b/ pontjára történt figyelmeztetését, akkor erre a tanút figyelmeztetni nem kell.

Eljárási szabálysértés valósult meg akkor is, amikor a kihirdetett ún. kisítelek és az írásba foglalt ítélet rendelkező része a közügyektől eltiltás alkalmazása tekintetében eltért egymástól.

Ebben az esetben természetesen - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is helyesen utalt - a kihirdetett ítélet rendelkező része az irányadó

A fentiekén túlmenően az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összegükben is értékelte, mérlegelte. Az általa megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, de az iratok tartalma alapján a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja szerint az alábbi kiegészítésre szorul:

- A 3. oldal 6. bekezdését azzal pontosítja, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság az 5.B.VIII.20.990/2005/6. számú ítéletével az I.r. vádlottat könnyű testi sértés vétsége miatt is elítélte.
- A 3. oldal 7. bekezdése után rögzíti, hogy az I.r. vádlott jelenleg kábítószerrel visszaélés büntette miatt van előzetes letartóztatásban.
- A 4. oldal 5. bekezdés első mondatát azzal pontosítja, hogy a szóváltásra 16 óra körül került sor (nyom. ir.17-21. oldalain lévő rendőri jelentés).
- A 4. oldal 7. bekezdés első mondatát azzal egészíti ki, hogy az I.r. vádlott a törzséhez képest jobb oldalról indított lendítéssel a vele szemben álló a III.r. vádlott kardot tartó keze irányába ütött (térfigyelő kamera felvétele). A kardot eltalálva a kard tokja eltört, és a szamurájkard-utánzat is elgörbült. Ettől az ütestől a III.r. vádlottnak sérülése nem keletkezett, de az ütés erejétől a földre esett (igazságügyi orvosszakértői vélemény, 13. tjkv. oldal; fizikus szakértői vélemény, nyom. ir. 113-115. oldalai; helyszíni szemle jegyzőkönyv, nyom. ir. 23. oldal).
- A 4. oldal 7. bekezdés 3. mondatát azzal pontosítja, hogy az I.r. vádlott a III.r. vádlott felsőtestét kis erővel rúgta meg (igazságügyi orvosszakértői vélemény 13. tjkv. 7. oldal).
- A 4. oldal 7. bekezdés 4. mondatát azzal pontosítja, hogy a nyaktájékra mért ütés nagy erejű volt (igazságügyi orvosszakértői vélemény, 13. tjkv. 7. oldal).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A megalapozott tényállást támadó védői fellebbezés a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket milyen okból vetett el.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen és iratszerűen elemezte az I.r. vádlott és a különböző érdekeltségi körbe tartozó tanúk vallomását.

Törvényesen tekintette döntő bizonyítéknak a térfigyelő kamera felvételét, és az igazságügyi orvosszakértőnek a felvétel megtekintésével egyidejűleg tett tárgyalási

nyilatkozatát. A vádlottak illetve a tanúk vallomásait pedig csak abban a körben fogadta el, amennyiben nem voltak ellentétesek a fenti két objektív bizonyítékkal.

Az egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. vádlott és a III.r. vádlott között - a cselekmény közvetlen előzményeként - kölcsönös szóváltás alakult ki.

A védelem által hivatkozott a tanú7 nyomozati vallomása e körben tényleges bizonyítékként nem szolgál. Egyrészt az előzményekről csak hallomásból értesült, másrészt nem volt fültanúja az I.r. és a III.r. vádlott közötti szóváltásnak, már akkor kapcsolódott az eseményekbe, amikor a III.r.vádlott az utcán volt. magát az összecsapást sem látta, mert hazavitte az unokáit.

Helyesen vetett össze az elsőfokú bíróság a térfigyelő kamera felvételeit a tanú2 vallomásával, és vont le azt a következtetést, hogy az I.r. és a II.r. vádlott azért tudott felkészülni a kölcsönös támadásra, mert a III.r. vádlott nem az ablakon ugrott ki, hanem a bejárati ajtón keresztül hagyta el a házat. Így nem foghat helyt az a vádlotti érvelés, hogy az elsőfokú bíróság kritika nélkül fogadta el a tanú2 vallomását.

Ugyancsak nem osztotta a másodfokú bíróság azt a védelmi álláspontot sem, hogy a térfigyelő kamera felvételei alapján az I.r. és a II.r. vádlott pusztá jelenléte lenne csak megállapítható.

A térfigyelő kamera felvételei alapján ezzel szemben egyértelműen rögzíthető, hogy az I.r. és a II.r. vádlottak felkészültek az összecsapásra, eszközöket vettek magukhoz, aktív magatartást fejtettek ki.

Látható volt, hogy az I.r. vádlott a karót letámasztotta a sarkon lévő jelzőtáblához, a II.r. vádlott átvette a „vipérát”, azt kicsapta, majd mindketten figyeltek a III.r. vádlott lakásának irányába, és ezt követően az I.r. vádlott magához vette a karót.

A felvétel alapján az is megállapítható, hogy amikor a III.r. vádlott eszköztelenül, arccal a földön feküdt, az I.r. vádlott két alkalommal a hátára és a nyaka irányába sújtott, kétszer pedig ököllel bántalmazta a már eszméletlen embert.

Az igazságügyi orvosszakértő az alkalmazott erőt a nyaktájékra mért ütésnél is nagynak minősítette. Indokolt volt ezzel a körülménnyel a tényállást kiegészíteni

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségére és törvényes a cselekménye minősítése is.

Az elsőfokú bíróság az ítélete 20. oldalán és a 21. oldal 1-3. bekezdésében a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglalt alanyi és tárgyi oldal igen részletes elemzésével színvonalas jogi indokolást adott, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. Helyes az eshetőleges szándékra utalás is.

Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy kölcsönös tettelegesség esetén egyik fél fellépése sem jogos védekezés. Ha a verekedésre kihívás és a

kihívás elfogadása folytán kerül sor, mindketten a jogtalanság talaján állnak, ezért egyik fél javára sem állapítható meg a jogos védelem.

Az irányadó tényállás alapján az I.r. vádlott és a III.r. vádlott közötti vita kiújult, és mindketten vállalták az összecsapást, arra kölcsönös, egyidejű támadással került sor, így jogos védelmi helyzetre az I.r. vádlott alappal nem hivatkozhat.

Ilyen körülmények között a védelemnek az arányosságra, illetve az időbeli túllépésre vonatkozó hivatkozása sem lehet alapos.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a jogos védelmi helyzet megállapítása tényállási kérdés, melyben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével helyesen foglalt állást.

Az ellentétes védelmi érvelés a bizonyítékok értékelését támadja, ami a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

A jogos védelem időbeli túllépésének hiányában pedig az erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének kísérlete sem állapítható meg.

De nem állapítható meg azért sem, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján rögzíthető, hogy a kölcsönös szóváltást követően az I.r. vádlott tudatosan és higgadtan készült az összecsapásra, célirányos tevékenységet fejtett ki, amikor magához vette a karót mint a bántalmazás eszközét. Az I.r. vádlott emlékezetkiesésre, kontrollvesztésre hivatkozása a védekezése körében értékelendő körülmény, amelyet egyébként objektív bizonyítékok nem is támasztottak alá.

A büntetés kiszabása körében értékelhető körülményeket az elsőfokú bíróság csak részben tárta fel, és értékelte helyesen.

További enyhítő körülményként kell értékelni az eshetőleges szándékot, a sértetti közrehatást, és az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett további jelentős időmúlást.

Mellőzni kell a súlyosító körülmények közül a cselekmények elszaporodott voltára utalást, mert ezt a másodfokú bíróság által ismert statisztikai adatok nem támasztják alá. Ugyanakkor súlyosító körülmény az I.r. vádlott büntetett előélete.

Az így módosult bűnösségi körülményekre, a kibővült enyhítő körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság lehetőséget látott a kiszabott börtönbüntetés tartamának enyhítésére.

Szükséges volt megállapítani azt is, hogy a kihirdetett ítélet szerint az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat 4 év közügyektől eltiltásra is ítélte.

Az így csökkentett tartamú szabadságvesztés és a mellette alkalmazott közügyektől eltiltás szükséges ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Ez a büntetés arányban áll az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel.

Meg kellett állapítani azt is, hogy az I.r. vádlott a Btk.47.§.(2) bekezdés II. fordulata értelmében a börtönbüntetése legalább $\frac{3}{4}$ részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben hozott rendelkezéseit a másodfokú bíróság is törvényesnek találta.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság 14.B.9/2010/15. számú ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év március hó 20. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.9/2010/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.136/2011/14. számú ítéletében írt változtatással az I.r. vádlott vonatkozásában 2013. év március 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év március hó 20. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea tisztviselő